

Sygn. akt II Ka 302/20, II Kz 236/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Arkadiusz Trojanowski /spraw./

Sędziowie: Sędzia SO Jarosław Krysa

Sędzia SO Janusz Szarek

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Kalisz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Brzozowie – R. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 grudnia 2020 roku

sprawy **P. G.**, s. A. i I., ur. (...)w S. **i A. G.**, s. B. i M., ur. (...) w K.

oskarżonych o przestępstwa z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 155k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji i zażalenia wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej

od wyroku Sądu Rejonowego w(...)z dnia 15 lipca 2020r. i uzupełniającego wyrok postanowienia Sądu Rejonowego w (...) z dnia 29 października 2020r, sygn. akt II K 644/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok i uzupełniające go postanowienie w mocy,

II. zasądza od oskarżycielki subsydiarnej M. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 zł/osiemdziesiąt złotych/, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 60zł /sześćdziesiąt złotych/,

III. zasądza od oskarżycielki subsydiarnej na rzecz oskarżonych P. G. i A. G. kwoty po 1230zł /jeden tysiąc dwieście trzydzieści złotych/ tytułem zwrotu kosztów obrony oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 302/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia 15 lipca 2020r., sygn. akt II K 644/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to - art. 4, 5, 7 k.p.k. - poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak obiektywizmu w ocenie dowodów zgromadzonych w toku przeprowadzonego postępowania; - dowolną a nie swobodną ocenę dowodów wskazanych jako podstawy uniewinnienia oskarżonych od sprawstwa zarzucanych im przestępstw. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut ten jest bezzasadny i niezwykle lakoniczny. Stanowi on w zasadzie powtórzenie kodeksowego sformułowania, bez doprecyzowania, na czym rzekome uchybienia Sądu miałyby polegać.</p> <p>Apelacja jest luźną polemiką z poprawnie dobranymi argumentami Sądu pierwszej instancji, które w tym miejscu wypadałoby powielić. Wskazano, iż ustalenia faktyczne oraz wyciągnięte z nich wnioski oparto na jasnych, pełnych i spójnych opiniach biegłych, które nie pozwalały na dokonanie</p>		

innej oceny, aniżeli uniewinnienie oskarżonych.

Stanowisko oskarżycielki subsydiarnej odnośnie tego, czy pacjent się skarżył na ból, poddano ocenie na str. 8 i 9 uzasadnienia, co obala zarzut apelacyjny, iż tego nie oceniano. Ocena ta nie jest po myśli skarżącego, lecz nie oznacza to, że Sąd Rejonowy popełnił jakikolwiek błąd w ocenie dowodów.

Natomiast opieranie apelacji na poglądzie jednej osoby, tj. A. P., było wątpliwe i ryzykowne. Jest to pogląd odosobniony, stanowiący przeciwstawieństwo kilku spójnych opinii zespołów biegłych, które zresztą odnosiły się także do dowodu będącego podporą apelacji i wyjaśniły, że A. P. (2) dokonał błędnej interpretacji okoliczności zdarzeń, będących przedmiotem postępowania. Tego rodzaju apelacja stanowi zatem tylko subiektywną dyskusję z poprawnym wyrokiem i nie może być skuteczna. Nie wskazuje bowiem błędu Sądu Rejonowego, a tylko chce, bo dowody ocenić odmiennie, do czego nie było podstaw.

W sprawie uczyniono wszystko, by ją wyjaśnić dogłębnie i maksymalnie. Dopuszczono kolejne opinie, opinie uzupełniające, a biegli odpowiadali na zarzuty i wątpliwości do momentu, aż zostały one wyjaśnione ostatecznie. Nie było podstawy, by dopuszczać kolejne opinie, aż do momentu, gdy wnioski którejs ewentualnie by satysfakcjonowały oskarżycielkę. Zgodzić się trzeba z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 marca 2012r. [II AKa 270/11, KZS 2012/5/51], iż „dla dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych nie ma znaczenia, czy uzyskana już opinia biegłych

jest przekonująca dla strony, która domaga się nowej opinii, ale czy ta opinia jest niepełna bądź niejasna dla organu procesowego (art. 201 k.p.k.).”

Tymczasem, stanowiące podstawę wyroku uniewinniającego opinie były jasne, bo ich wnioski były jednoznaczne, niewątpliwe. Były też pełne, bo odpowiadały na wszelkie zadawane pytania i pytania uzupełniające organów procesowych oraz stron. Na każde padające pytanie biegli odpowiedzieli, każdą podawaną wątpliwość wyjaśnili. Sprawę należało zatem zakończyć, ponieważ stanowisko fachowców pozwalało na podjęcie odpowiedzialnej decyzji co do winy oskarżonych.

„Podstawą oceny dowodu z opinii biegłego przez sąd orzekający nie może być, z natury rzeczy, polemika stron, z czysto fachowymi opiniami specjalistów, a jedynie jej analiza logiczna” [wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 9 grudnia 2010 roku, II AKa 170/10, LEX 846477].

W omawianej sprawie, oceny stanowiska A. P. podjął się nie tylko Sąd, ale przede wszystkim biegli fachowcy, którzy wykazali dlaczego jego stanowisko nie było trafne. Nie było powodu, by sprawę trwającą od 12 lat przeciągać nadal, skoro tyle podmiotów oceniło kwestię odpowiedzialności oskarżonych jednoznacznie.

Nie było zatem żadnych podstaw do dopuszczania kolejnych opinii. W orzecznictwie przesądzono już, iż „jeżeli dla sądu dowód z opinii biegłych jest zrozumiały i przekonujący, a nie posiada on tych przymiotów dla strony, to fakt ten nie może stwarzać podstawy do ponownego powoływania biegłych

lub zasięgnięcia opinii nowych biegłych”[wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2010r., WA 13/10, OSNwSK 2010/1/1251].

Autor apelacji, odwołując się do obiektywizmu w ocenie dowodów, z jakiejś przyczyny uważa, że bardziej obiektywne byłoby danie wiary jednej osobie, zamiast kilku zespołom biegłych fachowców. Z tego rodzaju logiką zgodzić się nie można. Opinii jest kilka, były one przeprowadzane, następnie uzupełniane, biegli prześwietlili sprawę całościowo i zgodnie uznali, że oskarżonym nie da się przypisać zarzucanych czynów. Nie można wszystkich tych dowodów nie dostrzegać, a oceniać sprawę uparcie przez pryzmat słów jednej osoby.

Nie naruszono ani zasady obiektywizmu, ani zasady z art. 5 k.p.k. W sprawie wyjaśniono wszelkie wątpliwości i nie było podstawy, by w oparciu o dowody istniejące uznać winę oskarżonych G. i G..

Lp.	Zarzut	
2	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, mający na nie istotny wpływ, a wyrażający się w uznaniu, iż zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przypisania oskarżonym sprawstwa zarzucanych im w subsydiarnym akcie oskarżenia czynów, podczas gdy prawidłowa i wnikliwa analiza wyników przeprowadzonego postępowania (w tym w szczególności zeznań złożonych przez oskarżycielkę subsydiarną M. S., świadka J. K., w korelacji z wpisami zawartymi w zabezpieczonej dokumentacji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>lekarskiej i pielęgniarstwa oraz ustalenia i wnioski zawarte w dokumentach w toku postępowania przeprowadzonego przez Okręgowy Sąd Lekarski w K., a zwłaszcza wnioski zawarte w opinii wydanej przez biegłego dr. n. med. A. P. (3)) wskazuje na zebranie w toku przeprowadzonego postępowania dowodów potwierdzających fakt popełnienia przez nich zarzuconych im przestępstw.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten jest chybiony, a właściwie stanowi tylko subiektywną polemikę z trafnym wyrokiem. Wskazane przez obronę dowody zostały poddane ocenie przez Sąd, chociaż rezultat tej oceny nie jest po myśli skarżącego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. W przedmiotowej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia.</p> <p>„Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu</p>		

orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.” [wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2005 roku, sygn. WA 12/05, OSNwSK 2005/1/949].

Nie można nie dostrzegać szeregu zgodnych i spójnych opinii, wykluczających błędy po stronie oskarżonych. Wybiórczość oceny materiału dowodowego, pomijanie opinii korzystnych i opieranie się do końca na jednym stanowisku, skrytykowanym przez pozostałe zespoły opiniujące, nie mogło być skuteczne. „Sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonanych w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd.” [wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 czerwca 2004 roku, sygn. II AKa 112/04, KZS 2004/7-8/60].

Obrona nie wyjaśnia, dlaczego Sąd Rejonowy i za nim Okręgowy, miałyby odrzucić kilka jasnych, pełnych i zgodnych opinii, a oprzeć się na jednym dowodzie. Upieranie się przy minimalnym fragmencie dowodów i pomijanie całej masy dowodów z nim sprzecznych, nie może prowadzić do uwzględniania apelacji. Ocena Sądu Rejonowego

była zdroworozsądkowa, logiczna i nie dałoby się obronić tezy, że wszyscy biegli się mylą, a tylko jeden A. P. ma rację. Jest wręcz przeciwnie. Pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej zdaje się zapominać, że obowiązujące w procesie karnym domniemanie niewinności obalać ma oskarżyciel, udowadniając oskarżonemu winę. Takie wykazanie winy nie polega na konsekwentnym, chociaż głośnym zaprzeczaniu spójnym dowodom i trwaniu przy jednym dowodzie, na przekór całej reszcie spójnych dowodów oceniających całokształt zachowania się oskarżonych oraz całość procesu leczniczego pacjenta. Biegli wyjaśnili, że medycyna ratownicza opiera się na procedurach i poprzez pryzmat ich przestrzegania ocenia się działania lekarza. Nie wykazano naruszenia procedur medycznych, nie wykazano działania wbrew aktualnej wiedzy medycznej, nie wykazano żadnego błędu. Już wcześniej doszło do umorzenia postępowania, a orzeczenie to uchylono nie z przyczyn merytorycznych, lecz wyłącznie proceduralnych. Oskarżycielka podjęła ryzyko dowodzenia winy oskarżonych, lecz temu zadaniu zupełnie nie sprostała.

Lp.	Zarzut	
3	Zarzut zażalenia rozpoznawanego łącznie z apelacją: obraza przepisów prawa procesowego - a to art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z § 15. ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku „w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>z urzędu" (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801, z późniejszymi zmianami) - poprzez przyjęcie, iż okoliczności przeprowadzonego postępowania uzasadniają, uzasadniają przyznanie oskarżonemu zwrotu poniesionych przez nich kosztów obrony co do reprezentacji ich przez obrońcę w wysokości równowartości sześciokrotności stawki minimalnej, w sytuacji, gdy poza wydłużonym okresem prowadzonego procesu, co wynikało w rzeczywistości nie z ponadnormatywnego zaangażowania stron, lecz spowodowane było oczekiwaniem na wydanie kolejnych opinii przez biegłych - podejmowane przez obrońcę czynności nie odbiegały w zakresie ich stopnia skomplikowania i zaangażowania czasowego od innych tożsamyh postępowań karnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest chybiony.</p> <p>Przepis art. 632 pkt 1 k.p.k., a także art. 640 § 2 w zw. z art. 621 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 są sformułowane jasno i wskazują, że w niniejszym przypadku koszty postępowania ponosi oskarżycielka posiłkowa. Do kosztów zaliczamy natomiast wydatki na obronę, które nie wliczają się w ryczałt uiszczany przy składaniu subsydiarnego aktu oskarżenia. Jest to konstrukcja celowa, ustanowiona przez ustawodawcę właśnie jako element zaporowy przed niepotrzebnymi procesami, opartymi na wątpliwych lub wybiórczych dowodach. Oskarżyciel subsydiarny zawsze musi sobie przekalkulować, czy oskarżenie mu</p>		

się opłaca i czy jest w stanie dowieść winę. Skoro wygenerowano koszty na obronę po stronie oskarżonych, należy je opłacić i nie ma w tym niczego niesprawiedliwego. Zarzuty jakie wytoczono lekarzom, więc osobom zawodowo ratującym życie, były wyjątkowo ciężkiego kalibru, co wymagało podjęcia skutecznej obrony, a to generuje koszty.

W niniejszej sprawie, wydatki na obronę wykazano fakturami (k.637-642) i koszty te zostały rzeczywiście poniesione. Sądowi nie wolno ingerować w treść umowy wiążącej klienta z adwokatem, a zwłaszcza gdy faktury i spis kosztów wykazały wysokość honorarium obrońcy. Kwota była uzasadniona zawilnością sprawy, która należała do skomplikowanych, pracochłonnych i długotrwałych. Ponadto, obrona okazała się skuteczna, co tym bardziej uzasadnia wysokość honorarium.

Zasądzone sumy są zatem uprawnione, wynikały one z opłaconych faktur i z umowy, jakiej Sądowi nie wolno podważać, a przy tym były adekwatne do charakteru sprawy i roli w niej obrońcy. Umniejszanie nakładowi pracy obrońcy w zażaleniu, nie podważa w żaden sposób dokumentów jakimi są faktury.

Lp.	Zarzut	
	Wniosek	
Wniosek apelacji: o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jest to wniosek niezasadny w kontekście ustaleń dokonanych w sprawie, które są jasne, pełne i nie wymagają żadnego uzupełnienia.</p> <p>Uniewinnienie było jedynym rozstrzygnięciem, jakie mogło zapaść wobec jednoznacznych treści kilku opinii biegłych. Nie można było odpowiedzialnie uznać, że lekarze popełnili błędy jakie im przypisywano w akcie oskarżenia, ponieważ zachowali procedury medyczne i zachowali się dokładnie tak, jak powinni w zaistniałej sytuacji. Oskarżeni nie mogli odpowiadać tylko z samego powodu śmierci pacjenta, gdyż jest ona wkalkulowana w ryzyko medyczne, na co naprowadzali biegli. Natomiast zarzut odnoszący się do niepodjęcia w terminie właściwej diagnostyki i leczenia, okazał się niczym nie poparty. Autorzy opinii wprost wskazywali, że obydwaj oskarżeni zachowali się zgodnie z zasadami sztuki lekarskiej oraz ustalonymi procedurami. Uniewinnienie było zatem uprawnione.</p>		
	<p>Wniosek</p>	
<p>Wniosek zażalenia: o zmianę zaskarżonego postanowienia - w przypadku nieuwzględnienia wniesionej przez oskarżycielkę subsydiarną apelacji od wyroku wydanego w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Sanoku w dniu 15 lipca 2020 roku i utrzymania w mocy zaskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>nią orzeczenia - poprzez zasądzenie na rzecz oskarżonych P. G. i A. G. zwrotu kosztów obrony w wysokości nieprzekraczającej dwukrotności stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku „w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu” (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801, z późniejszymi zmianami).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest nieuzasadniony w kontekście rozważań zawartych w punkcie 3.3 uzasadnienia.</p> <p>Przepisy przytoczone tam zezwalały na obciążenie oskarżycielki subsydiarnej kosztami skutecznej obrony oskarżonych, a wysokość honorarium adwokackiego wynikała z łączącej strony umowy, której nie wolno Sądowi kwestionować, zwłaszcza gdy nakład pracy wynikał ze skomplikowania i długotrwałości sprawy, a wydatki na obronę wykazano fakturami i zostały one rzeczywiście poniesione.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Nie dotyczy</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok oraz zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Orzeczenia należało uznać za słuszne i trafne. Ocena dowodów była całościowa, a nie wybiórcza. Obejmowała nie tylko dowody na jakich skupiał się autor apelacji, lecz całokształt dowodów osobowych, dokumentarnych oraz z kilku opinii biegłych oraz zespołów biegłych. Ocena została dokonana przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Same ustalenia faktyczne oparto na zgodnych co do zasady opiniach biegłych, gdzie biegli wykluczali błędy po stronie lekarzy. Jedynym dowodem, którego trzymała się apelacja, a który w jej zamyśle miał być decydujący, było stanowisko A. P. z Okręgowego Sądu Lekarskiego w K.. Pogląd ten poddano jednak pod rozważę biegłym i jasno wyrazili oni stanowisko, że nie jest on trafny. W kontekście oceny całości dowodów, stanowisko A. P. uznano więc za marginalne i nieistotne, a przy tym błędne co do wniosków. Nad sprawą pochylało się wiele osób, w tym zespołów fachowców i ich opinie słusznie były dla Sądu bardziej miarodajne. Wbrew sugestii apelacji oceniano także dowód z zeznań oskarżycielki subsydiarnej i ocena ta była dokonana zdroworozsądkowo, logicznie.</p> <p>Apelacja zarzucała obrazę przepisów postępowania i błąd ustaleń faktycznych, lecz zarzuty te okazały się niczym nie popartą subiektywną polemiką z trafnym wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Apelacja wskazuje, że dowody należałoby ocenić inaczej, lecz nie przekonuje do słuszności takiego stanowiska. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2005r. [sygn. WA 12/05, OSNwSK 2005/1/949], taka subiektywna i niczym nie podparta dyskusja z treścią wyroku, nie stanowi podstawy do jego uchylecia. Zrozumiała jest ból po utracie bliskiej osoby, tłumaczący trudność z</p>	

pogodzeniem się z tym co się wydarzyło, lecz winy za to, w rozumieniu karnoprawnym, nie ponoszą oskarżeni G. i G..	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>Obciążenie oskarżycielki subsydiarnej kosztami postępowania odwoławczego wynika z art. 636 § 1 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k., natomiast o opłacie za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>Zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym opiera się na treści art. 634 k.p.k. w z art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. , a ich wysokość wynika z przedłożonych faktur (k.676, 677) obrazujących kwoty rzeczywiście poniesione na obronę przez każdego z oskarżonych.</p>

7. PODPIS

